

Sygn. akt V CNP 60/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi (...) Spółdzielni Mieszkaniowej "L." w Z.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w G.

z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

w sprawie z powództwa S. R.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej "L." w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 grudnia 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Z. zasądającego na rzecz powoda kwotę 850 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zwaloryzowanej kaucji mieszkaniowej i orzekł o kosztach procesu. Pozwana w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego wyroku wniosła o orzeczenie, że jest on niezgodny z art. 48 ust. 5 zd. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. 2001 r. Nr 4 poz. 27), art. 358¹ § 3 i art. 5 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku nieuzasadnionej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym.

W związku z powyższym należy przyjąć, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że

nie może być uwzględniona (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07, z dnia 25 czerwca 2007 r., II CNP 76/07, z dnia 28 czerwca 2007 r., II CNP 84/07, niepubl.).

Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Skarżący powołuje na poparcie swoich twierdzeń na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., III CZP 83/14 (OSNC 2015/9/101), zgodnie z którą w razie nieodpłatnego przeniesienia na najemcę prawa własności lokalu mieszkalnego na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1222), art. 358¹ § 3 k.c. nie ma zastosowania do wierzytelności o zwrot kaucji, o której mowa w art. 48 ust. 5 zdanie drugie tej ustawy. Nie dostrzega skarżący jednak, że w uzasadnieniu tejże uchwały wyjaśniono, iż art. 48 ust. 5 zdanie drugie u.s.m. wprowadza w odniesieniu do kaucji wpłaconych przez najemców dawnych mieszkań zakładowych i niepodlegających zaliczeniu na poczet wkładu budowlanego zasadę waloryzacji na dzień przejęcia budynku z mieszkaniem zakładowymi, stosownie do reguł obowiązujących strony stosunku najmu w poszczególnych okresach. Kaucje wpłacone pod rządami Prawa lokalowego z 1974 r. podlegają waloryzacji na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2002 r., III CZP 58/02, OSNC 2003, nr 9, poz. 117). Kaucje wpłacone w okresie obowiązywania ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz.U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787 ze zm.), której art. 62 - w zakresie, w jakim wyłączał możliwość waloryzacji kaucji mieszkaniowych - został uznany za niekonstytucyjny wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 października 2001 r., K 33/99 (OTK Zb.Urz. 2000, nr 6, poz. 188), podlegają waloryzacji na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 150), według kryterium wartości odtworzeniowej lokalu. Kaucje wpłacone w okresie

obowiązywania ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego podlegały waloryzacji na podstawie jej art. 6 ust. 3, według kryterium wzrostu czynszu. W piśmiennictwie wskazywano wprawdzie, że art. 7 ust. 3 u.p.z. nawiązywał do art. 62 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych, który interpretowany był jako wyłączający waloryzację na podstawie art. 358¹ § 3 k.c., jednak należy uwzględnić skutki stwierdzenia niekonstytucyjności tego przepisu w tym właśnie zakresie (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 października 2000 r., K 33/99).

W tym stanie rzeczy należało przyjąć, że zaskarżony wyrok nie jest sprzeczny z prawem we wskazanym na wstępie rozumieniu i z tego względu odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).